

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3027/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VI.30.382/2023/3. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére vonatkozó alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Szepesházi Péter ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése sérelmére hivatkozással előterjesztett alkotmányjogi panaszukban a Kúria Gfv.VI.30.382/2023/3. számú ítélete alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzményei és a panasz az alábbiak szerint foglalható össze.
- [3] 2.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló bírósági eljárás – szerződés érvénytelensége iránti per – tárgyát egy hitelkiváltási célú devizaalapú – a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 tv.) hatálya alá tartozó – kölcsönszerződéssel kapcsolatos jogvita képezte. A megállapított tényállás szerint az indítványozók (az alapügy I. és II. rendű felperesei) 2008. július 30-án szabad felhasználású, svájci frank alapú, forintban folyósítandó kölcsön igénylése érdekében hitelkérelmet nyújtottak be egy hitelintézethez (a továbbiakban: II. rendű alperes). Ugyanezen a napon aláírtak egy „deviza alapú hitel igénybevételéből eredő esetleges kockázatok tudomásul vételéről” szóló nyilatkozatot. Az indítványozók és a II. rendű alperes 2008. szeptember 17. napján kölcsönszerződést kötöttek 54 795,43 svájci frank – szerződéskötéskori árfolyamon összesen 8 250 000 forint – kölcsön folyósításáról. A szerződés részét képező lakossági üzletszabályzat szerint az adós jogosult a futamidő

alatt egy alkalommal a banktól a devizában nyilvántartott kölcsön forint alapú kölcsönné átalakítását kérni.

- [4] A kölcsönszerződés 10.6. pontjában az indítványozók mint adósok elismerték, hogy megértették a banktól előzetesen kapott felvilágosítást, miszerint a devizaalapú kölcsön vonatkozásában árfolyamkockázatuk keletkezhet, és kijelentették, hogy ezen információ ismeretében is igénybe kívánják venni a kölcsönt.
- [5] Az indítványozók késedelmére tekintettel a II. rendű alperes 2013. augusztus 22-én közjegyzői okiratba foglaltan a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta. A felmondás a közjegyzői okirat indítványozók általi átvételével, 2013. augusztus 24. napjával hatályosult.
- [6] A II. rendű alperes 2015. április 15-én, a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) szerinti elszámolási kötelezettségének eleget téve megállapította, hogy a kölcsönszerződésből eredő tartozásra tisztességtelenül felszámított összeg 5 019,64 svájci frank, a kölcsönszerződésből eredő lejárt tartozás összege 17 071 999 forint.
- [7] Az indítványozókkal szemben fennálló követelését a II. rendű alperes 2017. március 17-én az I. rendű alperesre engedményezte.
- [8] Az indítványozók a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz 2020. november 23-án benyújtott keresetlevelükben a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását, az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó 10.6. pont mellőzésével a kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítását, valamint annak megállapítását kérték, hogy az I. rendű alperes felé fennálló tartozásuk 2020. szeptember 17-i értéknappal 5 926 939 forint. Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az árfolyamkockázatról adott írásbeli tájékoztatás tekintetében megállapította, hogy az nem volt világos és érthető, ezért az indítványozók az árfolyamkockázat viselésére nem kötelezhetők, a szerződés érvénytelen. A II. rendű alperes elévülési kifogása nyomán ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy az érvénytelen kölcsönszerződésre alapított érvényessé nyilvánítás iránti követelés a keresetlevél benyújtásának időpontjában elévült.
- [9] Az indítványozók fellebbezése és a II. rendű alperes indokolás ellen benyújtott fellebbezése nyomán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 57.Pf.630.666/2022/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezések pontosításával – helybenhagyta. Az árfolyamkockázatról nyújtott tájékoztatás nem kielégítő tartalmát illetően egyetértett az elsőfokú bírósággal, azonban úgy ítélte meg, hogy a kölcsön forint alapúvá történő átalakításának szerződésben rögzített lehetősége azt orvosolta, ezért nem állapítható meg a szerződési kikötés tisztességtelensége és a szerződés semmissége. A másodfokú bíróság az érvényessé nyilvánítás iránti kérelem vizsgálatát szükségtelennek ítélte,

rögzítette, hogy az elévülés tekintetében helyesnek tartja az elsőfokú bíróság álláspontját és indokait.

- [10] Az indítványozók felülvizsgálati kérelmükben elsődlegesen a jogerős döntés hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmüknek megfelelő határozathozatalát kérték. Másodlagosan rész-, illetve közbenső ítéletben a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását kérték, valamint azt, hogy a Kúria utasítsa az elsőfokú bíróságot a jogkövetkezmények vonatkozásában az eljárás folytatására.
- [11] A Kúria Gfv.VI.30.382/2023/3. számú felülvizsgálati ítéletével a jogerős döntést hatályában fenntartotta. Rögzítette, hogy elévülésre és egyéb, az ügy érdemi elbírálása esetén releváns kérdésre egyaránt történő hivatkozás esetén a bíróságnak először arról kell döntenie, hogy a perbeli követelés elévült-e, mivel az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető, ezért a bíróság a keresetet (adott esetben a szerződés érvénytelenségét) érdemben nem bírálhatja el. Tévedtek ezért az eljáró bíróságok, amikor először érdemben vizsgálták a felperesek keresetét, és a per érdemében állást foglaltak, majd ezt követően tértek át a II. rendű alperes elévülési kifogásának elbírálására.
- [12] A Kúria megállapította, hogy az indítványozók sem jogszabályi hivatkozással, sem jogi érveléssel nem támasztották alá az arra vonatkozó álláspontjukat, hogy az adós érvénytelenség jogkövetkezményének levonására irányuló igénye nem évülhet el. A felülvizsgálati ítélet kitért arra is, hogy az adott ügyben irányadó 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 234. § (1) bekezdése alapján a semmis szerződés érvénytelenségére – a törvény eltérő rendelkezése hiányában – bárki határidő nélkül hivatkozhat. A semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség, az érvénytelenség további jogkövetkezményeit (Ptk. 237. §) azonban a bíróság csak a fél erre irányuló kérelme alapján, az elévülés, illetve elbirtoklás korlátai között alkalmazza. A DH1 tv. 1. § (6) és (7) bekezdése az általános szabályokhoz képest a fogyasztókra nézve kedvező, speciális rendelkezést vezetett be azzal, hogy az elévülés kezdő időpontját a szerződés megszűnéséhez – az azonnali hatályú felmondáshoz vagy a teljesítéshez – kötötte, amely kizárja a futamidő alatti elévülést. A Kúria utalva a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13/EGK irányelvben (a továbbiakban: irányelv) foglaltakra is, kitért az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) számos, a fogyasztói követelések elévülésének kérdésével foglalkozó ítéletére. Rámutatott, hogy az indítványozók felülvizsgálati kérelemben előadott álláspontja – amely szerint a jogkövetkezmények levonására irányuló igény elévülésének kezdő időpontja az érvénytelenség bíróság által történő megállapításához, s nem a szerződés megszűnéséhez lenne köthető – amellet, hogy ellentétes a DH1 tv. 1. § (6) és (7) bekezdésében foglalt nemzeti szabályozással, az esetek túlnyomó részében azt eredményezné, hogy az elévülési idő soha nem

kezdődhetne meg, mivel a DH2 tv. 37. § (1) bekezdése a pusztán az érvénytelenség megállapítását kimondó ítélet hozatalát kizárja.

- [13] 2.2. A fenti előzmények után előterjesztett, hiánypótlási felhívásra kiegészített és egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszukban az indítványozók az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján az Alaptörvény XIII. cikkében foglalt tulajdonhoz való jog, az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti törvény előtti egyenlőség elvének, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmére hivatkozva kérték a Kúria ítéletének megsemmisítését.
- [14] Az indítványozók az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét abban látják, hogy a pervesztesség befolyásolta a kölcsönszerződésből fakadó fizetési kötelezettségüket, ideértve a perköltség-teljesítési kötelezettségüket, s az ebből eredő vagyoni hátrány sérti a tulajdonhoz való jogukat.
- [15] Az indítványozók megítélése szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét a Kúria önkényes, *contra legem* jogalkalmazása okozta. Az érvénytelenség jogkövetkezményei esetében az elévülés kezdete a szerződés érvénytelenségről való tudomásszerzéshez, azaz a bíróság érvénytelenséget megállapító döntéséhez – s nem a szerződés felmondásához – köthető.
- [16] Az indítványozók olvasatában a Kúria ítélete ellentétes a vonatkozó és következetes európai uniós jogértelmezéssel. Megfosztja őket az irányelvben foglalt azon joguktól, hogy a szerződés érvénytelenségére határidő nélkül hivatkozzanak, továbbá mellőzi a nemzeti jog uniós joggal való harmonizálását. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme ezért az Alaptörvény E) cikk (1)–(3) bekezdésének, az M) cikk (2) bekezdésének (fogyasztók jogainak védelme) és az R) cikk (2) bekezdésének sérelmével együttesen valósult meg.
- [17] Álláspontjuk szerint a tisztességes eljáráshoz való jog részelemeinek – önkényes bírói döntés tilalma és az indokolt bírói döntéshez való jog – sérelmére vezet, hogy a Kúria határozatában nem adott számot arról, hogy miért alkalmazott olyan jogszabályi rendelkezést – a Ptk. szerződés felmondására irányadó 321. §-át –, amely az adott ügyben nem irányadó, és miért mellőzte a Ptk. elévülés nyugvására vonatkozó 326. § (2) bekezdésének alkalmazását. Kifogásolták továbbá, hogy a kúriai ítélet nem tért ki arra sem miért vonta el az irányelvben foglalt azon jogukat, hogy a feltétel tisztességtelenségére – ezáltal a szerződés érvénytelenségére – határidő nélkül hivatkozhatnak, és milyen okból mellőzte az EUB egyes, az irányelvet értelmező döntéseit. Az indítványozók szerint: „A tisztességes eljáráshoz való joggal való kapcsolata az önkényes mérlegelésnek nem vitatott a Strasbourggi gyakorlatban sem, nincs ezért sem szükség a jogsérelem alkotmányos alapjoghoz kapcsolódásának külön bizonyítására, az evidens összefüggés részletes bemutatására.”
- [18] Az indítványozók szerint a támadott bírói döntés egyúttal az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőség követelményének sérelmére is vezet,

mert nem feltételezhető, hogy más hazai fogyasztó ne kapná meg az uniós jog által biztosított fogyasztóvédelmet.

- [19] Az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog sérelmét illetően indokolást nem tartalmaz.
- [20] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(2) bekezdései alapján elsőként azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a befogadhatóság törvényi feltételeinek.
- [21] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az indítványozók jogi képviselője a Kúria ítéletét 2024. május 2. napján vette át, az alkotmányjogi panaszt a meghatalmazással eljáró jogi képviselő 2024. július 1. napján, határidőben terjesztette elő.
- [22] Az indítványozók jogosultak és érintettek is, mert a bírósági eljárásban félként vettek részt, saját egyedi ügyükkel összefüggésben terjesztették elő alkotmányjogi panaszukat. Az indítványozók rendes jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek.
- [23] 3.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére alapítható {3441/2023. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [13]}, ezért az Alkotmánybíróság megvizsgálta e feltétel teljesülését is.
- [24] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) bekezdése, a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának minősülő tartalmat hordoznak, így azokra alkotmányjogi panasz alapítható {3093/2024. (III. 1.) AB végzés, Indokolás [15]; 17/2021. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [25] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény E) cikkében rögzített integrációs klauzulából nem következik, hogy az EUB joggyakorlatának esetleges figyelmen kívül hagyása Alaptörvényben biztosított jog sérelmét eredményezze {3488/2022. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [18]}. Az Alaptörvény E) cikkére ebben az összefüggésben tehát nem alapítható alkotmányjogi panasz {3003/2022. (I. 13.) AB határozat, Indokolás [17]; 3140/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [17]–[18]}. Ugyanez áll a fogyasztók védelmével összefüggésben felhívott Alaptörvény M) cikk (2) bekezdésére {3387/2019. (XII. 19.) AB végzés, Indokolás [15]; 7/2015. (III. 19.) AB határozat, Indokolás [29]–[30]} és az R) cikk (2) bekezdésére {3004/2021. (I. 14.) AB végzés, Indokolás [24]; 3115/2016. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [31]}. Ezen alaptörvényi rendelkezések vonatkozásában ezért az indítvány érdemi vizsgálatának nem volt helye.

- [26] 3.3. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [27] Az indítvány a határozott kérelem követelményének az alábbi kivétellel megfelel.
- [28] Az indítvány tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozói jogosultságot megalapozza; az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést; az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit; kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt.
- [29] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a tulajdonhoz való jog sérelmét az indítványozók mindössze azzal indokolták, hogy az ügyben pervesztesek lettek, ezért a jogvita tárgyát képező kölcsönszerződésből származó fizetési kötelezettség számukra vagyoni hátrányt okozott. Az alkotmányjogi panasz e vonatkozásban nem tartalmaz olyan érvelést, amit az Abtv. idézett pontjai alapján alkotmányjogilag releváns indokolásként lehetne értékelni, ezért ebben a tekintetben érdemi vizsgálatra nincs lehetőség.
- [30] Hasonlóan nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontja szerinti követelménynek az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésére alapított indítványi elem. A törvény előtti egyenlőség sérelme körében az indítványozók mindössze arra utalnak, hogy az önkényesnek tartott, és ezért az indítványozók szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét is előidéző bírói döntések következtében az uniós fogyasztóvédelem az esetükben – más uniós polgároktól – eltérően nem érvényesült. Az Alkotmánybíróság korábban már rámutatott, hogy: „Az olyan indítványozói érvelés, amely adott Alaptörvényben rögzített jogok sérelmét pusztán arra alapozva állítja, hogy a bíróságnak – az indítványozó szerint – helyes jogértelmezéssel a meghozott ítéletben foglalttól eltérő jogi (vég)következtetésre kellett volna jutnia; az így született bírói döntés pedig a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga sérelme mellett egyben más alapjogai sérelmét is előidézte, önmagában, ezen további alapjogi sérelmek tekintetében előadott, alkotmányjogilag is értelmezhető érvelés hiányában nem alapozhat meg a megjelölt további alapjogok vonatkozásában érdemi vizsgálatot.” {3381/2024. (X. 18.) AB végzés, Indokolás [12]}
- [31] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz jog sérelmét az indítvány pusztán állítja, de nem tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pont], illetve nem ad elő alkotmányjogi érveléssel alátámasztott indokolást arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pont].
- [32] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, a XV. cikk (1) bekezdése és a XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmére

alapított panaszelem tekintetében az indítvány nem tartalmaz alkotmányjogi érveléssel is ellátott indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel.

- [33] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában az indítvány nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja szerinti követelménynek, és ekként nem alkalmas érdemi elbírálásra {lásd: 3080/2019. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [27]; 3272/2018. (VII. 20.) AB végzés, Indokolás [34]}.
- [34] 4. Az Abtv. 29. §-a alapján az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz akkor fogadható be, ha a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét támasztja alá vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {pl. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [35] Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban, hogy az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére, s nem a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon [...]” {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}
- [36] Az indítványozók szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét a Kúria önkényes, *contra legem* jogértelmezése és jogalkalmazása, valamint indokolási kötelezettségének megsértése okozta. Olvasatukban ugyanis az érvénytelenség jogkövetkezményei esetében az elévülés kezdete nem a szerződés felmondásához, hanem az érvénytelenségről való tudomásszerzéshez, azaz a bíróság érvénytelenséget megállapító határozatához köthető. Az indokolási kötelezettség körében sérelmezik, hogy a kúriai döntés nem ad számot arról, hogy miért nem az általuk helyesnek vélt jogszabályi rendelkezést alkalmazta, s milyen okból mellőzte az EUB releváns gyakorlatának értékelését. A Kúria azon értelmezése, mely szerint a fogyasztói kölcsönszerződésből eredő követelések a kölcsönszerződés fennállása alatt nem évülnek el, mert azok elévülése a szerződés megszűnésével kezdődik, a Ptk. elévüléssel kapcsolatos szabályai és a DH1 tv. 1. § (6) és (7) bekezdése értelmezésével kapcsolatos – a rendes bíróságok hatáskörébe tartozó – szakjogi, törvényességi kérdés.

- [37] Az Alkotmánybíróság az indítványozók bírói mérlegelés és jogértelmezés önkényessége tekintetében tett állításai kapcsán megjegyzi, hogy a kúriai döntés indokolása részletesen kitért nemcsak a vonatkozó hazai jogszabályok és az irányelv, hanem az EUB relevánsnak tartott határozataiban rögzített elvi megállapítások lényeges tartalmára (lásd a Kúria ítéletének indokolása [25]–[30]); és mindezek alapján jutott arra a következtetésre, hogy az indítványozók sem jogszabályi hivatkozással, sem jogi érveléssel nem támasztották alá az arra vonatkozó álláspontjukat, hogy a fogyasztó adós érvénytelenség jogkövetkezményének levonására irányuló igénye nem évülhet el. A kúriai döntés részletes indokát adta annak, hogy a jogkövetkezmények levonására irányuló igény elévülésének kezdő időpontja miért nem köthető az érvénytelenség bíróság általi megállapításához, s részletesen kitért az ügyben releváns devizaalapú kölcsönszerződésekre vonatkozó speciális szabályok nyomán a Ptk. elévüléssel kapcsolatos szabályainak értelmezésére is.
- [38] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozott töretlen gyakorlata szerint a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}
- [39] Összességében megállapítható, hogy a panasz nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdéseket fogalmaz meg, a bíróság jogértelmezését, jogalkalmazását vonja kritika alá, és a támadott határozatban foglalt döntést magát, illetve annak hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek, a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében {vö. pl. 3119/2015. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [21]}. Önmagában azonban az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3179/2016. (IX. 26.) AB végzés, Indokolás [15]}.
- [40] 5. A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem tartalmaz olyan indokot, ami alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetne fel, vagy a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét alátámasztaná, ezért nem felel meg az Abtv. 29. §-ában meghatározott befogadhatósági

feltételeknek, így az Alkotmánybíróság az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is azt visszautasította.

Budapest, 2025. február 25.

Dr. Varga Réka s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró